



בש"פ 5419/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 5419/16

לפני:
כבוד השופט מ' מזוז
מדינת ישראל

המשיב:

נ ג ד

פלוני

המשיב:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 5.7.2016 במ"ת 45113-04-16 (ע"י כב' השופטת ח' קיציס)

תאריך הישיבה: א' בתמוז התשע"ו (7.7.2016)

בשם העוררת: עו"ד סיגל בלום

בשם המשיב: עו"ד יוסי זילברברג; עו"ד ליאת פרייברג

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ח' קיציס) מיום 5.7.2016 במ"ת 45113-04-16, במסגרתה שוחרר המשיב לחלופת מעצר בבית הוריו בטייבה.

2. ביום 25.4.2016 הוגש בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד כתב אישום המונה 15 אישומים כנגד תשעה נאשמים, ובתוכם המשיב. למשיב יוחסו שלושה אישומים: לפי האישום השני בכתב האישום, הוא קשר עם שני נאשמים נוספים קשר לרכישת רובה



מנאשם נוסף ולמכירתו, לאחר השבחתו, במחיר גבוה יותר; לפי האישום הרביעי בכתב האישום, המשיב ביקש מנאשם נוסף שירכוש עבורו תחמושת לנשק; ולפי האישום האחד עשר בכתב האישום, המשיב החזיק בנשק טעון יחד עם נאשם נוסף בפרשה, אחיו הצעיר של המשיב, והורה לו לשמור עליו עד שיגיע אחר לאסוף אותו.

בגין מעשיו אלו יוחסו למשיב עבירות של קשירת קשר לפשע (לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), החזקת נשק ורכישת נשק (לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין), ונשיאת נשק ותחמושת (לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו, בה נטען לקיום ראיות לכאורה ולקיומן של עילות מעצר לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. כן נטען כי מעשיו של המשיב מלמדים על מסוכנות גבוהה וכי הרשעה קודמת שלו בעבירת נשק מגבירה את המסוכנות הנשקפת ממנו וממעשיו, כך שאין חלופת מעצר שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר ביחס למשיב.

4. בדיון שהתקיים ביום 15.6.2016 בבקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב בכל שלושת האישומים המיוחסים לו, והורה כי יערך בעניינו תסקיר מעצר.

5. בתסקיר שהוכן על ידי שירות המבחן בעניינו של המשיב נמצא כי בעוד שלאחר הרשעתו הקודמת התקבל הרושם כי הוא אינו מאופיין בדפוסים שוליים וכי מעצרו הראשון היווה עבורו הרתעה משמעותית, כעת נשקפות עמדות שוליות והעדר הרתעה מספקת ממעורבותו החוזרת בעבירות מתחום הנשק בעוד שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בגין הרשעתו הקודמת. נמצא כי המשיב ממשיך לקיים קשרים עם גורמים שוליים באזור מגוריו וכי קיים סיכון להמשך התנהלות שולית מצידו, אולם נמצא כי הסיכון למעורבות שלו בעבירות אלימות בעתיד הוא נמוך, שכן אין מדובר באדם הפועל באופן אלים במכוון. כן נמצא כי אשפוזו של בנו הפעוט של המשיב לאחר ניתוח לב שעבר, מהווה גורם המרתיע את המשיב מהתנהלות שולית ומהפרת תנאים מגבילים, בעיקר בטווח הקרוב.

שירות המבחן התרשם כי בני משפחתו של המשיב, המוצעים לשמש כמפקחים, אכן מתאימים לשמש כמפקחים במעצר בית. נמצא כי בני המשפחה מבינים את תפקידם כמפקחים וכי גם המשיב ער כיום למחירים שמשלמים הוא ומשפחתו בשל התנהגותו, באופן שמפחית את הסיכון להפרת התנאים המגבילים על ידו. על כן, הומלץ לשחרר את המשיב למעצר בית בבית הוריו.

6. בדיון שהתקיים ביום 4.7.2016 שבה וטענה המדינה באשר למסוכנותו של המשיב על רקע האישומים המיוחסים לו ולאור הרשעתו הקודמת, וצינה כי מעצר בית לא יוכל לאיין את מסוכנותו, בין השאר נוכח העובדה שחלק מן העבירות המיוחסות לו בוצעו באמצעות הטלפון. עוד נטען כי נפל פגם בתסקיר בכך שבחן את מסוכנותו של המשיב תחת פרמטר של אלימות, כאשר הטענה אינה שהוא אדם אלים אלא כי הוא מעורב בעסקאות נשק אשר צפויות להוביל לאלימות על ידי אחרים. מנגד, בא כוח המשיב סמך ידיו על תסקיר שירות המבחן וכן ציין כי המשיב הוכיח את עמידתו בתנאי שחרור מגבילים כאשר הורשה לצאת לניתוח של בנו הפעוט בבית החולים ימים אחדים קודם לכן.



7. בהחלטתו מיום 5.7.2016 הורה בית המשפט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בבית הוריו, בתנאי מעצר בית מלא ותחת פיקוחו של אחד מבין ארבעה בני משפחה שנמנו בהחלטה. להבטחת מעצר הבית נקבעו התחייבות עצמית על סך 20,000 ש"ח, ערבות צד ג' לכל אחד מהמפקחים בסך 20,000 ש"ח והפקדה כספית בסך 15,000 ש"ח. כן הוצא כנגד המשיב צו עיכוב יציאה מן הארץ.

בית המשפט נימק החלטה זו בכך שבמכלול השיקולים, ובפרט מצבו הרפואי של בנו של המשיב כגורם מפחית סיכון ובני משפחתו כמפקחים משמעותיים, יש כדי לאיין את מסוכנותו. כן נדחתה טענת העוררת לפגם בתסקיר המבחן ונקבע כי עורכי התסקיר בחנו את מסוכנותו של המשיב מכל עבריה. עוד זקף בית משפט קמא לזכות המשיב את העובדה כי לאחר הרשעתו הקודמת לא נרשמו לחובתו הפרות תנאים, וקבע כי יש בהחלטה על שחרורו בתנאים מגבילים של אחד הנאשמים האחרים בתיק הנוכחי (נאשם 3) כדי להשליך על עניינו של המשיב.

8. על החלטה זו הוגש הערר שלפני, בו חוזרת המדינה על טענתה כי אין בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותו הגבוהה של המשיב, כפי שנלמדת מהרשעתו הקודמת ומהעבירות המיוחסות לו כעת. כן נטען כי מסוכנותו של המשיב מתעצמת נוכח העובדה שכלי הנשק עליהם דובר בשניים מן האישומים המיוחסים לו, לא אותרו. עוד נטען כי שחרורו של המשיב למעצר בית בבית הוריו בטייבה הינה בעייתית במיוחד, שכן שם ביצע את העבירות המיוחסות לו ואף בתסקיר המבחן נקבע שהוא עודנו מקיים קשרים עם גורמים שוליים באזור מגוריו. לבסוף, נטען כי השוואת עניינו של המשיב לעניינו של נאשם 3, לגביו נקבע מעצר באיזוק אלקטרוני, הינה השוואה שגויה, שכן לאותו נאשם יוחס אישום אחד בלבד בכתב האישום, ואין לחובתו הרשעה קודמת.

9. בדיון לפני היום חזרה באת כוח המדינה על טיעוניה בכתב הערר. מנגד, שם בא כוח המשיב דגש על כך שהנאשם 3 בכתב האישום, שהוגדר על ידי המדינה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים כ- "מדורג גבוה בשרשרת העבריינית של אספקת אמל"ח", ושהוא הנאשם היחיד שהואשם בעבירת סחר בנשק, שוחרר למעצר בתנאי איזוק אלקטרוני, והמדינה לא עררה על כך. כן שב וציין כי המשיב הוכיח את עצמו בכך שלא הפר את תנאי שחרורו ביציאה לניתוח של בנו הפעוט.

דיון והכרעה

10. לאחר בחינה ועיון איני סבור כי בנסיבות המקרה דנן יש לשלול מכל וכל אפשרות של חלופת מעצר, אך מצאתי טעם בטענת המדינה כי לא היה מקום לאשר חלופת מעצר בבית הוריו של המשיב בטייבה, מקום ביצוע העבירות מושא כתב האישום, וכאשר נקבע בתסקיר המעצר כאמור כי המשיב עודנו מקיים קשרים עם גורמים שוליים באזור מגוריו.

11. אכן, עבירות נשק מקימות עילת מעצר סטטוטורית מכוח חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים בהיותן נמנות על עבירות הביטחון המנויות בסעיף 35(ב) לחוק זה. אין גם צורך להדגיש את המסוכנות הנובעת מעבירות נשק, העלול לשמש לפעילות עבריינית, כמו גם לפעילות של טרור, שעל כן נקודת המוצא היא שעבירות נשק מצדיקות בדרך כלל מעצר מאחורי סורג ובריה (בש"פ 3265/16 בדיר נ' מדינת ישראל (5.5.2016); בש"פ 5518/13 אבו עראר נ' מדינת ישראל (12.8.2013)). עם זאת, אין באמור כדי לשלול את חובתו של בית המשפט לבחון אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שחרור בערובה" (סעיף



21(ב)(1) לחוק המעצרים), שכן עבירות אלה מכילות מנעד רחב של חומרה, ויש לבחון כל מקרה לנסיבותיו.

12. כאמור, איני סבור כי שגה בית משפט קמא בכך שסבר שניתן במקרה זה, בתנאים ומגבלות שקבע, לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, ואולם קביעת המעצר בבית הוריו של המשיב בטייבה, אין בה כדי לאיין במידה הנדרשת והאפשרית את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

13. אשר על כן, החלטת בית משפט קמא מבוטלת בזה. המשיב יוותר במעצר עד לתום ההליכים. עניינו של המשיב יוחזר לבית המשפט המחוזי אשר יפנה את המשיב לתסקיר מעצר משלים לבחינת חלופת מעצר הולמת מחוץ לטייבה, ועם קבלתו יחליט בית המשפט, בהתאם לחומר שיונח בפניו, באשר להמשך מעצרו של המשיב.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ו (7.7.2016).

ש ו פ ט